

DE EED VAN HIPPOCRATES EN DE VERHOUDING VAN LEERLINGEN EN LEERMEESTERS.

De wederinvoering van den eed van HIPPOCRATES bij de geneeskundige faculteit te Parijs geeft collega H. PINKHOF aanleiding in dit *Tijdschrift* blz. 704 de vraag te stellen, of de jonge artsen ook zweren, dat zij leermeesters zullen onderhouden.

Het ligt voor de hand, dat de eed aan onzen tijd met zijn andere maatschappelijke verhoudingen aangepast is. Dit blijkt inderdaad het geval te zijn. Want te Montpellier, waar dezelfde eed wordt afgelegd, luidde ze, naar mij door prof. M. P. DELMAS werd medegedeeld, als volgt: „En présence des maitres de cette École, de mes chers condisciples, et devant l'effigie d'HIPPOCRATE, je promets et je jure, au nom de l'Être suprême, d'être fidèle aux lois de l'honneur et de la probité dans l'exercice de la Médecine . . . Respectueux et reconnaissant envers mes maitres, je rendrai à leurs enfants l'instruction que j'ai reçue de leurs pères . . . enz.

Uit dit gedeelte, dat op de gestelde vraag betrekking heeft, blijkt dus, dat de vorm is gewijzigd, doch dat dezelfde gevoelens jegens de leermeesters gevegd worden en dat de geest van den eed dezelfde is gebleven.

Maastricht, 22 Februari 1936.

J. E. SCHULTE.

TUBERCULOSE VAN DEN DIJBEENHALS.

Naar aanleiding van het referaat van collega KNAPPER in dit *Tijdschrift* van 15 Februari j.l. blz. 672, wil ik gaarne zeggen, niet te kunnen onderschrijven, dat men het er wel over eens is, dat in de nabijheid van gewrichten tuberculeuse beenhaarden zoo spoedig en zoo radicaal mogelijk operatief moeten worden verwijderd, evenmin als o.a. ROLLIER, CALOT, CALVÉ. Dergelijke beenhaarden kunnen, zonder heelkundig ingrijpen, wel degelijk genezen zonder doorbraak in het gewricht.

Het is bovendien niet mogelijk de grootte van zulke haarden ook maar bij benadering te bepalen, het Röntgenogram laat ons hierbij in den steek, doordat zij niet scherp begrensd zijn. Hierdoor bestaat het gevaar, dat niet al het zieke weefsel bij operatie wordt verwijderd en dat, soms lang nadat de geopereerde patiënt „genezen" ont-slagen is, het proces weer opvlamt. Er bestaat dan een verhoogde kans op fistel-vorming langs het operatielitteken en secundaire infectie met al hare gevaren, belangrijker dan de, steeds twijfelachtige, voordeelen van een operatie.

Men dient zich bovendien rekenschap te geven van het feit, dat men te doen heeft met een algemeene infectie, die niet door plaatselijke ingrepen is te genezen.

De stelligheid van den door KNAPPER gerefereerden schrijver is daarom ongegrond.

Laren (N.H.), 17 Februari 1936.

C. P. H. TEENSTRA.

PSYCHOLOGIE EN PSYCHIATRIE.

Naar aanleiding van het ingezonden stuk van dr. GERRETSEN over bovenstaand onderwerp in dit *Tijdschrift* van 22 Februari, 1936, blz. 784, voel ik behoefte mede te deelen, dat het onderwijs in de *psychologie* wel degelijk door ons, studenten, wordt gewaardeerd en dat het gewaardeerd zou worden, indien het een leervak ware. Het is niet te gelooven, dat „de geestelijk evenwichtige, bijna topzwaar geworden student" (!!) zijn psychologische kennis na zijn examen de lucht inblaast en nog wel met „een lange zucht en krachtige verwensching". Dat er verscheiden studenten zijn, voor wie de psychologie een onbegrepen wetenschap blijft, valt helaas niet te ontkennen. Maar dit zullen dan zeker *niet* in de eerste plaats de evenwichtigen zijn.

Integendeel, de kennis der psychologie is voor den toekomstigen arts onontbeerlijk en de grondige kennis ervan een noodzakelijk vereischte, en dit wordt ook als zoodanig door zéér velen van ons gevoeld. Dat de psychologie *begrepen* dient te worden en niet een „niet adaequaat te verwerken" stof moet zijn, is een conditio sine qua non,